

правопорушників.

За порушення правового режиму поведження з відходами суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності несуть передбачену нормами чинного законодавства відповідальність. Підставою для притягнення до юридичної відповідальності за порушення правил поведження з відходами суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності є вчинення правопорушення у відповідній сфері. На підставі аналізу судової практики можна зазначити, що майже усі передбачені статтею 31 Закону України «Про відходи» превентивні заходи так чи інакше застосовуються до суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності у сфері поведження з відходами. Однак не завжди вони є дієвим. Тож окремим елементом системи превентивних заходів має стати стимулювання у сфері поведження з відходами. Такі дії спрямовані на зменшення кількості утворення відходів, особливо небезпечних, а також зниження класу їх безпеки, знешкодження, обробки, утилізації тощо.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про відходи» від 05.03.1998 року URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/187/98>.
2. Офіційний сайт Державної служби статистики України. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua>.
3. Офіційний сайт Міністерства регіонального розвитку будівництва та житлово-комунального господарства України. URL: <http://www.minregion.gov.ua>.
4. Постанова Вищого адміністративного суду України від 04.04.2019 р. по справі № 2а-4035/12/1070. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/30507239>.
5. Постанова Миколаївського окружного адміністративного суду від 09.06.2016 р. по справі № 814/588/16. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/59448192>.
7. Постанова Окружного адміністративного суду м. Києва від 26.10.2019 р. по справі № 2а-6420/17/2670. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/10652998>.

НІМЕЦЬ Олена,
адвокат Ради адвокатів
Закарпатської області
НАГОРНА Олена,
викладач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**ГЕНДЕРНА РІВНІСТЬ ТА ЇЇ РОЗВИТОК
В ІСТОРИЧНОМУ АСПЕКТІ**

У сучасному світі постійно відбуваються зміни. Одним з важливіших питань нашого часу є гендерна нерівність. Ця проблема є не окремо взятою у певній країні, а має глобальне відображення у всьому світі. Проблемі

гендерної нерівності в останні роки було приділено багато уваги. Не дивно, адже розвиток суспільства являє собою процес встановлення і закріплення нових прав, а також зміцнення вже існуючих. Для більшого розуміння необхідно визначитись, що таке гендерна рівність. Гендерна рівність – це рівність у реалізації прав людини незалежно від її статі у будь-якій сфері суспільного життя. Правовий принцип рівності означає відсутність будь-якої нерівності чи обмежень у реалізації своїх прав та свобод у будь-якій сфері. Але на жаль і на теперішній час незважаючи на певний прогрес у сфері подолання гендерної нерівності вона так чи інакше має свої прояви у кожному суспільстві. Українське суспільство на жаль також потерпає від цієї проблеми. Жінки та молоді дівчата продовжують певною мірою обмежуватися за ознакою статі та множинного порушення прав людини. Відповідно до індексу гендерної нерівності у 2016 році Україна визнана гіршою країною в сучасній Європі у реалізації прав жінок. Та відповідно до цього індексу ділить свою 67 позицію з такими країнами як Туреччина, В'єтнам, Аргентина та Монголія.[1] У своєму житті українські жінки дуже часто стикаються з порушенням власних прав лише тому що належать до жіночої статі. Наприклад у 2016 році офіційна делегація України у своїй позиції під час звіту про виконання Конвенції щодо ліквідації всіх форм дискримінації щодо жінок озвучила, що станом на 16 лютого 2016 року в Україні діє заборона доступу жінок до 458 професій та наголошує що це є безумовним порушенням прав жінок.[2] Авжеж, такі порушення прав жінок частіш за все пояснюються турботою про їх життя, здоров'я та самопочуття, але усе це перейшло в сучасну Україну ще з часів радянського анархізму, при якому існувало майже чітке розподілення на чоловічі та жіночі професії. На перший погляд це здається турботою. Але на справді являє собою порушення конституційного права кожної людини не залежно від її статі на доступ до заробітку. Аналізуючи данні Державної служби статистики в Україні жінки отримують на 36,5% менше заробітної платні ніж чоловіки при рівних посадах та наявних навичках. А за не офіційними даними ця різниця досягає 41%. Що теж безсумнівно являє собою прояв гендерної дискримінації.

У рамках розвитку демократії та у рамках євроінтеграційного шляху, Україна почала плідну роботу над подоланням таких проявів. Результатом такої роботи стало підписання Міжнародного пакту про економічні, соціальні та культурні права, Конвенції ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок, Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод та Конвенції Міжнародної організації праці про рівну оплату праці чоловіків та жінок. Всі перераховані міжнародні документи направлені на боротьбу с гендерною нерівністю майже у всіх сферах суспільного життя.

Але не дивлячись на усі вище вказані міжнародні документи, проблема гендерної дискримінації досі знаходить своє відображення у сфері трудових

правовідносин. На приклад на сьогодні в Україні існує заборона на використання жіночої праці в нічний проміжок часу. Така заборона знаходить свій початок ще у 1919 році коли радянський законодавець намагався виключити можливість знаходження жінки у нічний час особами чоловічої статі, з якими вона не перебуває в родинному зв'язку. Дивним є й той факт що 90% опитаних суддів вважають що такі правові обмеження є законними.[2] Але не лише жінки є безпосереднім об'єктом гендерної дискримінації. Нажаль чоловіки також потерпають від проявів гендерної нерівності. Яскравим прикладом такої дискримінації є осуд з яким чоловіки стикаються при виборі професії яку стереотипно вважають суто жіночою.

Виходячи з цього чоловік який виявить бажання працювати у дитячому садочку неодмінно буде підданий осуду зі сторони соціуму. Ще одним безперечним прикладом буде бажання чоловіка працювати у так званій сфері «Б'юті краси». На приклад такі професії як майстер манікюру, перукар, стиліст, візажист та інші сучасне суспільство досі вважає притаманним лише особам жіночої статі. З метою боротьби з гендерною нерівністю в Україні слід звернутися до міжнародного досвіду більш розвинених країн у цій сфері.

Так на приклад США відома як країна, що успішно працює із питанням подолання гендерної нерівності. У цій країні запроваджено низку заходів які направлені на подолання такого негативного явища як гендерна дискримінація. На приклад в країні запроваджено програму « 16 днів боротьби з гендерним насиллям» в рамках цієї програми велика кількість державних структур та громадських організацій проводять тренінги, лекції, роздають на вулицях міста буклети в яких зазначаються найбільш розповсюджені форми гендерної нерівності, збирають та передають відомості до поліції та інших уповноважених органах про факти порушення прав людини пов'язані з гендерною дискримінацією. До особливостей протидії гендерної нерівності у США можна підкреслити той факт, переважну більшість осіб які приймають участь у ній складають чоловіки. Самі чоловіки пояснюють, що розуміють, що у більшості таких випадків жінки потерпають саме від чоловіків та таким чином намагаються звернути на це увагу більшості суспільства. Ще одною країною яка успішно протидіє гендерній нерівності є Швеція. Ця країна входить у першу 10 країн за найвищим рівнем гендерної рівності. Це зумовлено насамперед вищим порівняно з Україною рівнем економічного та соціального розвитку. А це дуже взаємопов'язані між собою явища, оскільки рівень соціального та економічного розвитку країни залежить від того, на скільки забезпечені рівні права й можливості чоловіків і жінок.

Роблячи висновок, можемо зазначити, що Україна хоч і знаходиться на етапі розвитку гендерної рівності, але має достойний рівень у цій сфері. Її механізми захисту прав людини схожі на механізми країн ЄС, але потребують вдосконалення шляхом перейняття позитивного досвіду більш розвинених у сфері протидії гендерної нерівності країн, на приклад таких як

США та Швеція. Такий досвід стане одним з рушійних важелів у розвитку сфери протидії гендерної нерівності та розвитком для України в цілому.

Список використаних джерел:

1. Права жінок і гендерна рівність URL: <https://helsinki.org.ua/prava-zhinok-i-henderna-rivnist-v-ukrajini-o-uvarova/> (дата звернення 13.06.2021р.)
2. Топ 10 порушень прав жінок в Україні URL: https://zmina.info/columns/top10_porushen_prav_zhinok_v_ukrajini_garjachi_fakti-2/ (дата звернення 13.06.2021р.)
3. Права жінок і гендерна рівність URL: <https://helsinki.org.ua/prava-zhinok-i-henderna-rivnist-v-ukrajini-o-uvarova/> (дата звернення 13.06.2021р.)

САЄНКО Андрій,

кандидат юридичних наук,
приватний підприємець

**НАБУТТЯ МАЛОЛІТНІМИ ОСОБАМИ ПРАВА ВЛАСНОСТІ
НА ГАДЖЕТИ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ, НАВЧАННЯ
ТА ВИХОВАННЯ**

Наразі наше повсякденне життя важко уявити без смартфона, планшета, ноутбука або іншого технічного приладу з можливістю виходу до глобальної мережі Інтернет. І якщо раніше подібні прилади використовувались для засобів комунікації та певних видів професійної роботи, то зараз вони стали необхідністю, зокрема і в сфері освіти на всіх її рівнях. Починаючи з молодших класів, діти використовують подібну техніку при навчанні і вона стає таким же джерелом знань, як і підручники та робочі зошити, а подекуди їх навіть замінює. У зв'язку з цим, виникає необхідність дослідження особливостей виникнення прав власності малолітніх осіб на такий різновид майна.

На жаль, як у побутовому, так і в технічному розумінні, відсутня єдність думок, щодо означення таких приладів конкретним визначенням. Найчастіше зустрічаються такі, як: девайс, гаджет, смарт-прилад, смарт-техніка. Досить часто ці та подібні визначення вважають синонімами, хоча вони мають різне змістовне навантаження. До смартфона, планшета, ноутбука доцільно вживати слово «девайс» або різновид електронно-обчислювальної техніки, але у переважній більшості, їх прирівнюють до «гаджетів», саме тому, в нашому дослідженні, ми будемо вживати саме цей термін.

Онлайн словник української мови тлумачить «гаджет», як портативний технічний пристрій або засіб із застосуванням високих технологій. При цьому зазначається, що усі гаджети можна поділити на два основні типи: пристрої для розваг і корисні пристрої, приміром для навчання, бізнесу, туризму [1]. Відповідно, в контексті нашого наукового дослідження ми в